

בש"פ 2527/14 - טארק זגל נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 2527/14

לפני: כבוד השופט נ' הנדל

העורר: טארק זגל

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 63067-01-14 מיום 5.3.2014 שניתנה על ידי כב' השופט א' פרקש

בשם העורר: עו"ד מאיה גלעדי

בשם המשיבה: עו"ד נעימה חנאווי

החלטה

1. מונח לפניי ערר על החלטת בית המשפט המחוזי בירושלים במ"ת 63067-01-14 (כב' השופט א' פרקש), בה נעתר בית המשפט לבקשת המדינה והורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו.

2. להלן עיקרי העובדות נגד העורר ושלושת הנאשמים הנוספים המעורבים באירוע נשוא ההליך העיקרי כמתואר בכתב האישום: על רקע סכסוך משפחתי בין שעבאן מוחמד (להלן: נאשם 1) לבין המתלונן, גנב נאשם 1 יחד

עמוד 1

עם מוחמד חלוואני (להלן: חלוואני) את קטנועו של המתלון מחצר ביתו. בעקבות כך מסר המתלון הודעה בתחנת המשטרה על הגניבה. למחרת הגשת התלונה, איום נאשם 1 על גיטתו, המאורסת למתלון, והוא מסר הודעה נוספת בתחנת המשטרה בגין האיום. כמו כן אמר לשוטרים כי ברשותו תיעוד וידאו של אירוע הגניבה, ובאפשרותו להביא את חלוואני לחקירה. לשם כך נסע המתלון לכיוונו של חלוואני. עם היוודע הדבר לארבעת הנאשמים, ביניהם העורר שלפניי, קשרו הם קשר להכות את המתלון ולסכל את העברת תיעוד הוידאו של הגניבה לידי המשטרה. המתלון פגש בחלוואני וביקש ממנו להתלוות עימו לתחנת המשטרה. חלוואני נעתר ונכנס עם המתלון לרכבו. או אז שלפו הנאשמים ואחרים שזהותם אינה ידועה, את המתלון מהרכב, היכוהו באמצעות אלות ואגרופים וסטרו לו. בנוסף, בהוראת נאשם 1, גנבו את מעילו של המתלון, כשבו בין השאר תיעוד הוידאו האמור, כרטיס האשראי שלו, ₪ 6,000 במזומן וטלפון חכם. בגין מעשים אלו מיוחסות לעורר עבירות של שיבוש מהלכי משפט לפי סעיף 244 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: החוק) ושווד לפי סעיף 402(א) לחוק.

בית המשפט המחוזי הורה על מעצרו של העורר עד לתום ההליכים המשפטיים נגדו, בעוד שלושת הנאשמים האחרים שוחררו לחלופת מעצר. כנגד החלטה זו הוגש הערר שלפניי.

3. טענתה העיקרית של הסנגורית המלומדת היא שבהחלטת בית המשפט קמא יש משום אפליה, היות ויתר הנאשמים שוחררו לביתם. על כן, מבקשת היא לשחרר את העורר לחלופת מעצר, ואף מסכימה היא לתנאים מגבילים יותר מאלו המוטלים על הנאשמים האחרים, דהיינו שחרורו למוסד טיפולי. באת כוח המדינה תומכת בעמדת בית המשפט המחוזי, אשר דחה את טענת הסנגורית לנוכח קביעתו בדבר המסוכנות הנובעת מהעורר.

4. האפליה במעצר טענה חזקה היא. ברם, כפי שאין להפלות בין דומים, כך אין ליצור שוויון מלאכותית בין שונים על ידי התעלמות מהשונויות הרלוונטיות ביניהם. בניגוד לשלושת הנאשמים האחרים, לעורר עבר פלילי עשיר. עם זאת, עדיין עולה השאלה האם נסיבות העניין אינן מאפשרות ומצדיקות את שחרור העורר בדרך אחרת. בהתאם למצוות המחוקק, יש לתור אחר כל חלופת מעצר ראויה. ואולם, לאחר ששמעתי את טענות הצדדים ובחנתי את החומר שלפניי, הגעתי למסקנה כי בעניין זה צודקת באת כוח המדינה. שני האדנים שהוגשו, התסקיר ורישומי הפלילי של העורר, מצביעים על רמת מסוכנות גבוהה, ועל סיכון גבוה להישנות התנהגות דומה על ידו. זאת בניגוד ליתר הנאשמים, אשר התסקירים בעניינם העלה רמת סיכון נמוכה בלבד לביצוע עבירות דומות על ידם. לכך יש להוסיף שכנגד העורר תלוי ועומד עונש מאסר על תנאי בגין עבירת אלימות, אשר הינו בר הפעלה ככל שיורשע בהליך עיקרי זה.

הנה כי כן, התיאור האמור מהווה תשובה משלימה לבסיס השוני בין העורר לשאר הנאשמים. על כן דין טענת האפליה להידחות, וניתן להבחין בינו לבינם באשר לשאלת שחרורו לחלופת מעצר. כמו כן, החלופה שהוצעה אין בה להגשים את מטרות המעצר. יש לזכור כי גם בבקשה למעצר עד לסיום הליכים, מתפקידו של בית המשפט לבחון לא רק את המעשה (שהוכח לכאורה), אלא גם את העושה.

5. לפיכך, הנני דוחה את הערר.

ניתנה היום, י"ג בניסן התשע"ד (13.4.2014).

ש ו פ ט
